

[Steen Folke]

af 13. februar 1978 om en samordnet aktion med hensyn til registrering af medfødte defekter (medicinsk forskning og offentligt sundhedsvæsen).

I sit speciale om EØF-traktatens artikel 235 (Justitia nr. 4, 1. årg. 1978) skriver Ida Balling: »I justitsministeriets redegørelse blev det antaget, at art. 235 ikke går ud over den begrænsning, der ligger i, at beføjelser kun må overlades i nærmere bestemt omfang, jvf. grundlovens § 20. I forbindelse hermed pegede man i redegørelsen på, at der var tale om et økonomisk fællesskab, hvorfor de mål, der skulle opnås, måtte angå økonomiske forhold. Endvidere blev det i redegørelsen fremhævet, at eftersom de handlinger, der skulle foretages med hjemmel i art. 235, skulle finde sted inden for EFs rammer, kunne der ikke være tale om nye forpligtelser for medlemsstaterne. En udvidelse måtte iflg. redegørelsen ske ved traktatændring i medfør af art. 236. Det hedder også, at art. 235 har haft til formål at muliggøre udfyldning af huller, man måtte have overset, forstået således, at havde man overset et »praktisk problem i forbindelse med gennemførelsen af traktatens formål«, var art. 235 anvendelig.«

Det er spørgerens opfattelse, at de i spørgsmålet anførte eksempler klart går ud over det oprindelig forudsete anvendelsesområde, og at der således er tale om en omgælse af grundlovens § 20 om suverænitetssafgivelse.

Besvarelse (25/5 79):

Udenrigsministeren (Christoffersen):

Om forholdet mellem anvendelsen af art. 235 og justitsministeriets redegørelse fra 1972 kan jeg henvise til udenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 692 af 27. juli 1976 fra Sine Maigaard og justitsministerens svar på spørgsmål nr. 693, ligeledes af 27. juli 1976 fra samme spørger.

Om de tre konkrete Rådsvedtagelser kan jeg oplyse følgende:

Direktivet om kvaliteten af badevand må ses i lyset af stats- og regeringschefernes erklæring i oktober 1972 om betydningen af en miljøpolitik inden for Fællesskabet.

Til opfølgning af denne erklæring vedtog EFs ministerråd og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlede i Rådet i 1973 en erklæring om et handlings-

program for De europæiske Fællesskaber på miljøområdet. Det siges i erklæringen, at De europæiske Fællesskaber i henhold til art. 2 i Romtraktaten særlig har til opgave at fremme en harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet som helhed samt en varig afbalanceret udvikling, hvilket i fremtiden vil være utænkeligt uden en effektiv bekæmpelse af forurening og gener og en forbedring af livskvaliteten og miljøbeskyttelsen. Beskyttelse af badevandet er blandt de konkret nævnte aktioner, som handlingsprogrammet sigter på.

Direktivet pålægger medlemsstaterne inden 1986 at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at badevandskvaliteten bringes i overensstemmelse med en række i direktivet opførte grænseværdier. Gennemførelsen af direktivet må i intet tilfælde have til følge, at der sker en direkte eller indirekte forringelse af badevandets kvalitet. Medlemsstaterne kan til enhver tid fastsætte strengere værdier for badevand end de i direktivet foreskrevne.

Direktivet sætter således grænser for den forurening af badevand, som virksomhederne i Fællesskabet må forårsage. Nødvendigheden af at gøre dette inden for EFs rammer beror på, at nationale indgreb ikke kan være fuldt ud effektive, når det drejer sig om havforurening, og på, at indgreb, der ikke sker efter fælles retningslinier, i urimelig grad vil kunne forringe de enkelte virksomheders konkurrencemæssige stilling i de lande, der mest effektivt bekæmper forureningen.

De to andre tilfælde, som hr. Steen Folke har nævnt, vedrører henholdsvis forskning om bymæssige koncentrationers vækst og registrering af medfødte defekter.

Begge forskningsprojekter er såkaldte samordnede aktioner. Dette indebærer, at der er tale om et internationalt forskningssamarbejde, som udføres og finansieres af medlemslandene. Intet medlemsland bliver tvunget til at deltage i forskningsprogrammerne, såfremt det ikke ønsker det, og deltagelsen i programmerne er ikke begrænset til EF-landene. En række vesteuropæiske lande, herunder f. eks. Sverige og Norge, kan efter ønske deltage i disse forskningsprogrammer inden for rammerne af det såkaldte COST-samarbejde. Fællesskabets indsats er alene at varetage selve samordningen, herunder afholdelse af møder, udveksling af oplysninger etc., og at